

نتایج تحقیق آنان نشان‌دهنده این است که ایران برای دستیابی به توسعه‌یافتگی و جایگاه نخست اقتصادی در بین کشورهای منطقه، مسیری بس طولانی در مدتی اندک در پیش‌رو دارد و این مسیر بدون برنامه‌ریزی صحیح و بدون میسر نیست. هشت شاخصی که در تحقیق فیض‌پور و آسایش با آگاهی از واقعیت‌های سند چشم‌انداز انتخاب شده‌اند، عبارتند از: ۱- تولید ناخالص داخلی سرانه ۲- نرخ رشد تولید ناخالص داخلی ۳- نرخ تورم قیمت مصرف‌کننده ۴- سهم سرمایه‌گذاری خارجی در تولید ناخالص داخلی ۵- نرخ مشارکت مردان در بازار کار ۶- نرخ مشارکت زنان در بازار کار ۷- امید به زندگی مردان ۸- امید به زندگی زنان (فیض‌پور؛ آسایش، ۱۳۹۳: ۹۳-۹۲)

دین‌پرست و ساعی در پژوهشی با عنوان «مطالعه موانع پارلمانی توسعه اقتصادی در ایران (۱۳۸۴-۱۳۶۸) موانع توسعه اقتصادی در ایران را بررسی کرده و به این نتیجه می‌رسند که کنش راهبردی نمایندگان مجلس به‌عنوان بازیگران منفعت‌جو در بستر راهبردی دولت رانتیر و نظام انتخاباتی اکثریتی، معطوف به تامین مطالبات فوری انتخاب‌کنندگان است که سیاست‌های برآمده از این نوع کنش نیز ناظر به تامین مطالباتی از همان جنس است که نقش منفی در توسعه اقتصادی داشته‌است. (دین‌پرست و ساعی، ۱۳۹۳: ۲۳)

میسایی و همکاران جایگاه توسعه‌سیاسی را در برنامه‌های توسعه جمهوری اسلامی ایران بررسی کرده‌اند. یافته‌های مقاله حاکی از آن است که توسعه‌سیاسی در سه برنامه توسعه ج.ا.ا. مورد توجه بوده‌است. ولی میزان این توجه در هر یک از برنامه‌های سه‌گانه متفاوت است. این میزان در برنامه‌های سوم، چهارم، پنجم و ششم نیز به ترتیب شامل ۳۱، ۵۰، ۲۹ و ۴۳ درصد است. طبق آمار به دست آمده، میزان توجه به توسعه‌سیاسی در برنامه‌های توسعه، حرکتی افزایشی داشته، با این استثنا که این توجه در برنامه پنجم و ششم نسبت به دو برنامه دیگر کاهش پیدا کرده‌است. (میسایی و همکاران، ۱۳۹۸: ۱۵۵)

با توجه به جامع‌نگری سند چشم‌انداز، برای بررسی اثر بخشی توسعه‌سیاسی در آن لازم است برنامه‌هایی که اهداف این سند را اجرایی می‌کنند، بررسی شوند.